

Olivera Vukotić

VIKTOR MIJATOVIĆ – grafike

26. 02 – 10. 03. 2007.

Viktor Mijatović je umetnik mlađe generacije, koji je osobenošću svoje likovne poetike, skrenuo pažnju na sebe još tokom studiranja na beogradskom Fakultetu likovnih umetnosti. Umetničku aktivnost započeo je pre dvanaest godina učestvujući na brojnim kolektivnim izložbama u zemlji i inostranstvu. Od tada do danas može se pratiti geneza njegovog likovnog rukopisa koji je vrlo pažljivo razvijan, tako da u njemu nema kolebanja, kompromisa ni naglih transformacija već je u pitanju jasan i dosledan likovni izraz. Celokupno Mijatovićevo stvaralaštvo nastaje kao rezultat analitičnog promišljanja u kome se prepliću tradicionalno i ovovremeno poimanje medija grafike. Osluškujući ono što je u njemu samom ali i pojavnosti savremene civilizacije on stvara dela koja otkrivaju njegovu radoznalnu ličnost. Različiti izvođački postupci, tematsko bogatstvo i kombinovanje

likovnih elemenata kompjuterske i primenjene grafike, ilustracija i grafita neke su od manifestacija istraživačkog duha ovog umetnika. Kao rezultat takve stvaralačke metodologije, nastaju kompozicije koje ne podležu kategorizaciji bilo koje vrste, već ukazuju na likovnost kao imperativ u realizaciji grafičkog lista. To je i jedini pravi način za sagledavanje ovih radova gde ni jedan element nije irelevantan već ima svoju jasno artikulisanu likovnu vrednost koja je u službi celine. Širok registar motivskih predložaka, Viktor Mijatović koristi za građenje likovnih priča koje su nezavisne jedna od druge ali se istovremeno mogu posmatrati i kao deo celine. Nastale kao odraz stvarnosti i umetnikove imaginacije one levitiraju na granici realno–irealne datosti koja implicira različita iščitavanja. Često prisutne depersonalizovane figure kao i neki drugi sadržaji "istrgnuti" su iz svog prirodnog habitusa i postavljeni u novi kontekst u kome dobijaju poseban značaj. Međutim, nezavisno od tematske fabule motiv nikada nije sam sebi cilj, već povod za različite varijacije u okviru postignute likovne lingvistike. Naglašen osećaj za raspored elemenata i sklad odnosa pri kome ništa nije irelevantno odrednice su svakog pojedinačnog

rada. Raščlanjavanjem i organizovanjem motiva na jasne i povremeno geometrijski artikulisane forme, kompozicije dobijaju karakter čvrstine i preglednosti. Mijatović osvaja kompozicionu površinu i njen prostor stavljajući akcenat na punoću–prazninu projektovane vizuelne predstave. Ta svojevrsna prostorna arhitektonika postignuta je "slaganjem" intezivnih kolorističkih polja. Dinamične opozicije ovih hro-

matski determinisanih površina ujedno su i vrlo efektne, što ovim koncepcijski uravnoteženim radovima daje ritam i dinamiku. Iste te površine često su obogaćene tonski iznijanširanim partijama realizovanim u visokoj štampi, tekstom ili pak eruptivnim potezom. Bogat registar likovnih vrednosti ove monumentalne kompozicije čini snažnim i sugestivnim vizuelnim predstavama koje nikoga ne ostavljaju ravnodušnim.
